

VIẾT CHO NGƯỜI "ĐÃ CHẾT"

(Bài 90)

*/ Nhận thư anh Văn Quang (Sài Gòn).

Sub. v/v Lời Thú Nhận Của Một Nhà Văn.

Sài Gòn, Mar. 23/2017

Cảm ơn chị Bông Giấy đã cho đọc hầu như gần hết tâm sự của chị với Âm nhạc Văn chương và Tình yêu. Tôi mới đọc được một nửa thôi cũng thấy như hiểu chị và gần chị hơn rất nhiều.

Tôi không ngờ chị đã trở lại Mỹ rồi, sống nốt cuộc đời của mình.

Văn Quang.

*/ Nhận thư Tiffany Nguyễn (Florida).

Sub. v/v Lời Thú Nhận Của Một Nhà Văn.

Florida, Mar. 23/2017

Mình chị trở về, dù trong tâm trạng không an vui. Chỉ có những người cùng hoàn cảnh mới thấu hiểu được, em cũng như chị, cuộc đời thật lao đao sóng gió, 3 đời chồng đều cay đắng, có những lúc em cũng cảm thấy cô đơn tận cùng vì nỗi buồn không biết tâm sự cùng ai, dù bạn bè có đó nhưng liệu có hiểu để an ủi hay lại nghĩ sai lệch đi. Rồi có lúc em cũng nghĩ ngày mình nhắm mắt là rũ sạch nợ đời nhưng em không hề có ý tưởng tự tử.

Dù thế nào, chị cũng đừng làm bạn với tư tưởng đó nha chị.

Khi nào buồn chị hãy tâm sự cùng em cho vui bớt đi.

Chị định ở Mỹ luôn? Chị vẫn ở căn nhà cũ, đời sống vật chất tạm đủ không chị?

Liên lạc em qua phone hay email lúc nào chị rảnh. Ráng giữ sức khỏe và tinh thần nha chị.

Thân mến.

Em Thu.

*/ Nhận thư Nguyễn Văn Chúc (Dalat).

Sub. v/v: Lời Thú Nhận Của Một Nhà Văn.

Dalat, Mar. 23/2017

Chị Thu Vân mến,

Nói rất riêng với chị điều này: Rằng, em hồ nghi cả Âm Nhạc lẫn Văn Chương, và luôn những Tiêu Phong này nọ, đều không phải là Đam Mê đích thực chị đi tìm. Và đó mới là tất cả vấn đề Rắc Rối hoặc Ý Nghĩa của cuộc đời bất thường của chị. Nhưng bất kể thế nào, chị đã cru mang một cuộc đời quá lạ lùng theo lối đẹp riêng của nó. Em mong chị trân quý cuộc đời lạ lùng đó của riêng chị.

Em, Chúc.

*/ Nhận thư Trần Lê Xuân (San Jose).

Sub. v/v: Lời Thú Nhận Của Một Nhà Văn.

Cali. Mar. 24/2017, thứ Sáu.

Chị thân yêu,

Đọc xong bài viết của chị em cảm thấy nao nao. Cảm giác như đang đi vào những nốt trầm, lắng đọng của bản nhạc Định Mệnh buồn. Quả thật chị đã sống với đầy đủ mọi cung bậc của đời người. Một người nếu sống suông sẻ và dễ dàng quá sẽ không để lại dấu ấn gì, mà chỉ như một dòng sông cứ trôi ra biển...

Em nghĩ chị là một người rất tài hoa, thông minh và ngây thơ từ khi còn bé. Đến khi trưởng thành dù phải đối diện với bao biến cố, chị vẫn muốn mình giữ nguyên sự ngây thơ trước những thói hư tật xấu, sự xảo trá, tranh giành của những người chung quanh. Chị buông bỏ chứ không phải từ bỏ. Chị biết chứ không phải không biết, nhưng trong vô thức chị vẫn chỉ như con nai vàng ngơ ngác đi bên lề cuộc đời. "Đời không như mơ nên đời thường giết chết mộng mơ". Cuối cùng chỉ còn là trống vắng...

Em cũng có một phần trong em là như thế. Em đã từng loay hoay. Em đã từng hạnh phúc như con sâu nhỏ trong cái kén tự tạo của riêng mình. Giữa đông người em vẫn lạc lõng cô đơn, không ai hiểu mình mà mình cũng chẳng hiểu ai.

Nếu định nghĩa theo kiểu trần tục thì đúng em không phải là người của thế giới này, em đang bị đọa. Cho đến một hôm em chứng kiến những giây phút dẫy chết cuối cùng của một người quen. Người ấy đã từng một thời lấy lòng. Ra đi vào hư không chẳng còn gì ngoài nắm tro tàn...

Thế là em bưng tỉnh! Đẹp hay xấu, sang hay hèn, giỏi hay dở, ác hay thiện đều đi đến tận cùng vô định của hư không. Quan trọng là sống trọn vui, thanh thản từng ngày qua ngày. Không quan trọng khi đến cũng như lúc phải đi. Làm tốt và cảm thấy hài lòng với những gì mình phải làm và đang làm. Em nghĩ mỗi người đến thế giới này đều mang trong mình một sứ mạng của Thượng đế. Khi nào xong sứ mạng thì VỀ thôi. Và nhờ vậy em bình an trong những biến động nội tâm và cả ngoại lực nữa.

Chị thân yêu,

Chị thử bước ra khỏi cõi riêng mình để bước đi bằng những bước đơn sơ nhất xem sao. Giống như một em bé chập chững đi, không sợ ngã. Thật đơn sơ và tạm thời bỏ qua những giảng xé ray rứt nội tâm thử đi chị. Đừng thêm

mổ xẻ tìm nguyên nhân của bất cứ điều gì dù đó là tình yêu nguyên thủy thánh thiện đã qua. Niềm u uẩn sẽ khiến chị đổ bệnh đó. Đơn giản, thân nhiên đối mặt sẽ khiến chị nhẹ nhàng và mau khỏe lại.

Cuộc đời là thế, con người là thế! Không hy vọng nó tốt thì sẽ không thất vọng khi thấy nó xấu!

Chị vẫn còn may mắn hơn rất nhiều người. Có người bệnh tật nan y vẫn cầu sống được thêm từng ngày để làm thêm những điều còn đang dang dở, đang áp ú. Em biết chị biết hết nhưng em xin phép được nhắc sơ, mong chị đừng giận.

Em thương chị! Thương thật lòng!

Em đồng cảm với chị, đồng cảm thật sự!

Nhưng em không phải là người hay sấm soi, hay nói nhiều. Em vẫn nghĩ đến chị luôn. Trong kệ sách bên cạnh bàn viết của em là những tác phẩm của chị.

Chị đừng nghĩ những điều u uẩn nữa nghen chị.

Cám ơn những chia sẻ của chị.

Mong chị luôn an lành, may mắn, thâm tâm an lạc.

Trân trọng,

Trần Lệ Xuân.

*/ Nhận thư anh Bằng Phong Đặng Văn Âu (Nam Cali).

Sub. Re: Lời thú nhận của một nhà văn.

Nam Cali. Mar, 23/2017 8:36 PM

Cám ơn Bông Giấy. Liệu anh nói anh thương Bông Giấy thì có bị coi là xúc phạm người nghệ sĩ? Anh Âu.

*/ Nhận thư Peter Phạm (Santa Ana).

Sub. Re: Lời thú nhận của một nhà văn.

Cali. Mar. 24/2017 10:13PM

"Cái Chết bây giờ chính là Người Bạn Sau Cùng giúp ta tìm ra Con Đường Giải Thoát." (TTBG).

Sao lại như thế? Sao lại tuyệt vọng như thế?

Có ai đó ví von rằng "Tìm được giọt nước mắt trên mi Thu Vân khó hơn tìm ra viên kim cương rớt trên sa mạc". Không ngờ giờ đây, chẳng những là nước mắt mà còn hơn thế nữa ..... cái chết.

Trước hết cám ơn Bông Giấy đã chia sẻ những dòng tâm bút đọc đến não lòng.

Bông Giấy than thở "Âm Nhạc đi tìm suốt 42 năm chỉ là ảo ảnh, Chữ Nghĩa dang dở....."

Bông Giấy ơi, Âm Nhạc không bao giờ là ảo ảnh cả, Âm Nhạc mà BG đi tìm trong suốt 42 năm đó, dường như thấp thoáng hình bóng của Người Trăm Năm, cuộc hành trình 42 năm dài đằng đẵng, cộng với lòng tha thiết vô bờ, kết thúc bằng "Sau ba tháng sống rất định mệnh ở Nha Trang vừa qua với anh Phùng Kim Ngọc..."

Người Trăm Năm đã trở thành ảo ảnh, BG gục xuống, ngẩng lên, rơi xuống đến tận cùng tuyệt vọng..., lại nghĩ đến "người bạn thứ hai", nghĩ đến cái chết.

Tôi đã nhìn thấy ảo ảnh ngay từ lúc đọc những biến chuyển trong lần về VN năm 1993 của gia đình BG, tại cuộc rượu một đêm Dalat lạnh buốt, với thái độ trượng phu của TNH, và với sự quả quyết dứt khoát của BG .... Thế nhưng Người Trăm Năm đã vung về đập vỡ chiếc đồng hồ với hy vọng níu lại thời gian, níu lại người xưa.

Bông Giấy,

Âm Nhạc không là ảo ảnh, Chữ Nghĩa không bao giờ dang dở trong quả tim và trí tuệ của BG cả.

Ông nhà thơ nào đó khi gục ngã, đã vịn câu thơ mà đứng dậy.

Bông Giấy may mắn hơn nhiều người, trong tay có tới hai niềm đam mê, cây đàn và cây viết. Ví dù Âm Nhạc và Văn Chương không vực Bông Giấy được thì chẳng lẽ độc giả, những người ái mộ quý mến không bồng bế Bông Giấy lên được sao?

Giọng tôi ô ề vệt đục, chứ phải chi có được giọng trầm ấm, tôi ngâm hai câu thơ của Nguyễn Bính cho Bông Giấy nghe:

"Em về điểm phấn tô son lại

Ngạo với nhân gian, một nụ cười".

Vài dòng với lòng quý mến, hy vọng không làm bực lòng Bông Giấy.

Chúc Bông Giấy vui khỏe.

Peter Phạm.

□

(Trần Thị Bông Giấy.

Ghi lại tại San Jose chiều thứ Sáu, July 13, 2018 5:11 PM)

□